

HELEN GRANT

fantoma

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Helen Grant
Ghost
Copyright © Helen Grant, 2018
Toate drepturile rezervate

Fantoma
Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiței prin Lingua Connexion

© RAO Distribuție, 2018
Pentru versiunea în limba română

2020
ISBN 978-606-006-424-4

CUPRINS

PROLOG	9	CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU	
CAPITOLUL UNU	11	TOM	96
CAPITOLUL DOI	15	CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI	
CAPITOLUL TREI	21	GHOST	99
CAPITOLUL PATRU	24	CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI	104
CAPITOLUL CINCI	28	CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU	112
CAPITOLUL ȘASE		CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI	117
TOM	34	CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE	121
CAPITOLUL ȘAPTE		CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	
GHOST	36	TOM	129
CAPITOLUL OPT	41	CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT	
CAPITOLUL NOUĂ	46	GHOST	134
CAPITOLUL ZECE	49	CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ	
CAPITOLUL UNSPREZECE	53	TOM	140
CAPITOLUL DOISPREZECE		CAPITOLUL TREIZECI	
TOM	59	GHOST	144
CAPITOLUL TREISPREZECE		CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU	149
GHOST	62	CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI	153
CAPITOLUL PAISPREZECE	65	CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI	
CAPITOLUL CINCISPREZECE	68	TOM	157
CAPITOLUL ȘAISPREZECE	73	CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU	
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE	79	GHOST	160
CAPITOLUL OPTSPREZECE	84	CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI	166
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE		CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE	
TOM	89	TOM	171
CAPITOLUL DOUĂZECI		CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE	
GHOST	92	GHOST	175

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT	181	CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT	
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ		Tom	294
Tom	186	CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ	
CAPITOLUL PATRUZECI		Ghost	298
Ghost	191	CAPITOLUL ȘAIZECI	306
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU	194	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU	312
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI	199	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI	
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI	206	Rose	325
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU	212	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI	
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI		Ghost	334
Tom	217	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU	
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE		Tom	338
Ghost	220	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI	
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE	225	Ghost	344
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT	233	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE	
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ	241	Tom	347
CAPITOLUL CINCIZECI	246	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE	
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU		Ghost	356
Tom	250	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT	
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI		Tom	360
Ghost	256	CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ	
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI	261	Ghost	363
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU	271	CAPITOLUL ȘAPTEZECI	367
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI		CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU	
Tom	276	Ghost: CÂTEVA SĂPTĂMÂNI MAI	
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE	281	TÂRZIU	372
Ghost	281		
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE	287	MULȚUMIRI	377

Pentru Ann

Prolog

Casa Langlands este bântuită, dar nu de fantoma la care vă gândiți.

Se spune că e fantoma unei fete care a murit aici în timpul Războiului.

Casa e greu de găsit – se află în mijlocul unei proprietăți private și este înconjurată de pădure. Dar în cazul în care cineva chiar se încumetă să o ia pe poteca serpuitoare de sub coroanele întunecate ale copacilor, în cele din urmă ajunge pe pietrișul din fața unei clădiri imense din piatră gri, cu turla acoperite de șindrilă. Casa Langlands.

Deși rar, se întâmplă. Oamenii care traversează zona rurală pe jos se abat de la drumurile obișnuite și dau peste casă. O dată, un recenzor a venit să bată la ușă de pomană. Și, din când în când, oamenii vin în mod special să caute fantoma.

Oricare dintre aceștia poate să ajungă în zona pietrișului, holbându-se la zidurile cenușii, pătate de umezeală și licheni, și la

ferestrele întotdeauna negre ca lignitul pentru că în spatele lor nu e niciodată lumină. S-ar putea să o zărească la una dintre ferestre, uitându-se în jos sau poate privindu-i, la rândul ei, dintr-un petic de umbră de sub copacii care înconjoară casa.

Uneori, nu le vine a crede ochilor. Se holbează și se tot holbează și, uneori, ea dispare. Pleacă de la fereastră sau dispare în bezna de sub copaci. Alteori, îi fixează cu privirea, rămânând pe loc, lucru care-i face mereu să se teamă. Merg cu spatele sau pur și simplu se întorc și fug, alunecând pe pietriș și împiedicându-se. Am văzut cu ochii mei.

O persoană rațională ar spune: „Cum e posibil, având în vedere că nu există fantome?” Și, de asemenea, ar adăuga: „Cum puteai să vezi așa ceva?”

Răspunsul la ambele întrebări este acesta: pe mine mă văd. Eu sunt cea de care fug, cu ochii mari și uneori țipând. Eu sunt fantoma din casa Langlands.

Capitolul unu

Am deschis ochii într-o clipă, holbându-mă în întuneric. Inima îmi bătea cu putere din cauza huruielii intense care a sporit până când a părut să umple văzduhul de deasupra casei. O străfulgerare grozavă a luminat conturul tuturor lucrurilor din camera mea pentru o fracțiune de secundă: scheletul de fier al patului, lavoarul, biblioteca. Apoi, un zgomot asurzitor s-a simțit prin întreaga casă. A fost atât de puternic încât mi s-a părut că tot acoperișul avea să-mi cadă în cap.

Am aruncat păturile la o parte și m-am dat jos din pat, simțind podeaua rece de lemn sub tălpi. De undeva din casa străveche am auzit mai multe șocuri slabe, ca și când ceva s-ar fi sfărâmat și ar fi căzut. Mi-am imaginat o spărtură care se tot lățea, fisuri care se răspândeau prin structura veche, prăbușirea bruscă și finală. Am alergat spre ușă.

În clipa în care am deschis-o cu o smucitură, mi-am dat seama de greșeala mea. În casa Langlands nu erau nici gaz, nici curent electric; coridorul era în plină beznă, fiind lipsit chiar și de razele lunii care pătrundeau în dormitor printre draperiile ponosite de catifea. Lumânarea, neaprinsă, era lângă patul meu; din instinct, am căutat cutia de chibrituri pe care o aveam mereu în buzunar, dar, bineînțeles, eram îmbrăcată doar în cămașa de noapte.

Nu aveam timp să mă întorc după ea. Mă gândeam la cealaltă persoană din casa Langlands care era în pericol în cazul în care clădirea s-ar fi prăbușit.

– Bunico! am strigat eu.

Lumina s-a văzut în celălalt capăt al coridorului când bunica a ieșit din dormitorul ei, cu o lampă de alamă cu ulei, flacăra fiind protejată de tubul de sticlă. Și ea purta o cămașă lungă de noapte, dar, chibzuită, își pusese și un halat călduros. Părul alb îi atârna pe un umăr într-o cosiță despletită, făcând-o să pară ciudat de diafană.

– Ești în regulă?

Am vrut s-o târâi la parter chiar în acea clipă, să găsim un loc sigur, deși nu prea îmi dădeam seama unde anume – sub scări, afară?

Bunica era remarcabil de netulburată.

– Perfect în regulă, mi-a spus cu calm și m-a privit cu atenție, fără să pară presată de vreo chestiune urgentă.

– Ar trebui să coborâm, am zis eu la modul cel mai serios. Suntem bombardate!

– Mă îndoiesc de asta, a spus ea pe un ton sec.

Mi-a venit și mie rândul să o privesc uimită.

– Dar ai auzit? Mi s-a părut că a căzut ceva pe casă...

– Da, a spus ea. Dar, ascultă: mai auzi și altceva?

A ridicat mâna și, în ciuda pornirilor mele, chiar am ciulit urechile.

Nimic. Nu se mai auzeau alte bubuituri; motoarele nu mai vuiau deasupra capetelor noastre. O fereastră se zguduia în toc, din cauza unei rafale bruște de vânt. Asta era tot.

– Dar ce-a fost cu bubuitura aia?

– Ar fi bine să ieșim și să vedem ce-a fost; dar mai întâi trebuie să-ți pui un halat, a spus bunica.

Faptul că putea să fie atât de rațională într-un astfel de moment m-a uimit. Însă începeau să-mi clănțâne dinții. M-am întors în dormitor și am îmbrăcat capotul înainte să ieșim să vedem cum stau lucrurile.

Zgomotele precipitate și neregulate pe care le-am auzit încetaseră. În schimb, era unul ciudat pe care, la început, nu l-am putut identifica; prima dată, m-a făcut să mă gândesc la sunetul distant al unui râu învolburat și, apoi, la o șoaptă mai stridentă.

Din câte puteam vedea în acel moment, primele două camere pe care le-am cercetat nu erau afectate. Ne-am uitat și la cea de-a treia, din partea de est a casei, și până și bunica a fost șocată; a scos un sunet ușor, de parcă ar fi rămas fără suflare. În tavan era o gaură prin care vedeam cerul nopții. De fapt, simțeam noaptea pe chipurile întoarse către văzduh, pentru că vântul aducea cu el și picături de ploaie. Vedeam întreaga structură a acoperișului într-o secțiune transversală brutală. Vedeam marginile zdrențuite ale tencuielii, bârnele sfărâmate și, dincolo, colțurile rupte ale țiglelor.

În afară de ploaie și de urletul jalnic al vântului, care producea zgomotul ca de apă curgătoare de mai devreme, nu mai auzeam altceva. Și nici nu se vedea vreo altă lumină cu excepția lunii, pe jumătate ascunsă de norii goniți de vânt. Dacă era un atac, încetase.

În mijlocul covorului persan uzat erau un morman de tencuială – porțiuni întregi și praf decolorat – și pietre crăpate. M-am apropiat cu atenție, căutând bucățile din bomba care cu siguranță provocase totul. La început nu am văzut nimic, dar, înconjurând mormanul de moloz, lumina din lampa bunicii s-a reflectat dintr-o bucată de metal.

– Uită-te la asta!

M-am întins, mijind ochii în lumina slabă. Bunica s-a apropiat să vadă și ea, dar, după o clipă, a scuturat din cap.

– Nu-i o bucată dintr-o bombă, copile. Este girueta. Furtuna a doborât unul dintre coșuri. Asta am auzit.

Nu credeam că o persoană în vârstă de șaptesprezece ani putea fi considerată *copil*, dar am trecut cu vederea vorbele ei pentru că mă gândeam la ce tocmai spusese.

„Furtuna.“

Era posibil ca zgomotul infernal care mă trezise din somn să fi fost doar un coș dărâmat de vânt și de ploaie?

Mi-am ridicat privirea ca să mă asigur că nu aveau să mai cadă și alte resturi din tavan și apoi am întins o mână și am curățat obiectul de metal de praful tencuiei. Evident, era girueta din cel mai înalt coș, îndoită și deformată.

Presupun că ar fi trebuit să mă simt ușurată. Ar fi fost într-adevăr o chestiune serioasă dacă Războiul ar fi ajuns într-o zonă atât de izolată ca Langlands. Faptul că văzduhul nu era luminat de alte lucruri sinistre, ci doar de fulgere, era un lucru *bun*. Eram în siguranță. Langlands era în siguranță. Și atunci, de ce eram atât de dezamăgită?

Capitolul doi

Înainte, visam ca o persoană străină să vină în Langlands. Visam la un prieten înainte să știu măcar ce înseamnă.

Nu-mi lipsea compania. Bunica îmi era mereu alături, mai puțin în rarele ocazii în care se ducea în orașul din apropiere după lucruri pe care nu puteam să le facem, să le cultivăm sau să le găsim în Langlands. Nu era niciodată prea ocupată să-mi vorbească; de fapt, uneori aveam sentimentul că își impune să o facă, ca să mă amuze sau să-mi spună lucruri pe care le considera educative. Mi-a povestit despre asasinarea lui Iulius Cezar în timp ce frământa aluatul de pâine cu atâta forță, încât ai fi crezut că bătuțește capetele asasinilor. Altă dată, îmi aduc aminte că am ascultat-o descriindu-mi viața Mariei, regina Scoției, în timp ce scoteam din pământ cartofi și morcovi, scuturându-i ca să-i curățăm bine.

Nu era ca și când aș fi fost singură sau nu aș fi auzit niciodată o altă voce. Pur și simplu simțeam că ar mai fi putut să existe ceva. Ideea nu era tocmai clară; nu puteam să-mi dau seama cum sau de ce, dar simțeam că dacă aș fi avut un prieten, situația ar fi fost diferită față de cum era cu bunica. *Ar fi fost*, și cam atât.

Visam cu ochii deschiși la cineva care să-mi fie alături – la cineva de-o seamă cu mine. Uneori, când nu aveam treburi de făcut și eram liberă să umblu prin casă și prin împrejurimi, îmi imaginam că această persoană era cu mine și ținea pasul, dar rămânea un pic în urmă, ca să fie invizibilă, să n-o pot vedea nici

cu coada ochiului. Se înțelegea de la sine că eram prea politicoasă pentru a mă întoarce să o iau prin surprindere. De vreme ce nu primeam niciodată oaspeți, habar n-aveam cum *trebuia* să amuz un musafir. Așa că-i arătam Langlands ca și când i-aș fi prezentat propria-mi viață.

Langlands era, în același timp, o fortăreață, un labirint și o cameră plină cu comori. Avea dormitoare, saloane, vestiare, cămări și, în turlă, încăperi rotunde mici și ciudate care erau inutile pentru că nu puteai să așezi mobila lângă pereți. În Langlands se mai găsea o scară principală imensă – cu stâlpi ciopliți în scaieți stilizați, ce semănau mai mult cu niște plante umflate de anghinare – și alte scări ascunse, folosite cândva de servitori. Avea și coridoare ale servitorilor astfel încât personalul demult dispărut al casei Langlands să se poată deplasa discret. Mă întrebam dacă pașii lor se auziseră atunci când ei fuseseră acolo. Așa credeam, pentru că în fiecare parte a casei, podelele vechi scârțâiau și gemeau sub cei care le traversau. Mi se părea că trebuie să fi fost ciudat să auzi pe cineva mergând în grabă dintr-un capăt în celălalt, fără să poți să vezi persoana respectivă. Probabil că așa își câștigase Langlands reputația de casă bântuită.

Unele camere nu puteau fi folosite – erau fie pline cu vechituri, fie erau goale, fie erau închise. La urma urmei, atât de multe încăperi nu prea ne-ar fi fost de folos, ca să nu mai spun că ne-ar fi fost greu să le încălzim așa cum trebuie. Fiecare din noi avea un dormitor, mobilat cu unele dintre cele mai bune obiecte din casă, deși ne-am ales camerele în funcție de paturi, care trebuiau să fie cele mai trainice, de vreme ce ne era imposibil să mutăm singure ceva atât de greu. Cu mult timp în urmă, într-o perioadă de care nu-mi mai aduc aminte, am împărțit camera cu bunica, dar, de îndată ce am crescut suficient încât să am una proprie, m-am mutat în cea actuală, de la celălalt capăt al coridorului,

pentru că mi-au plăcut scheletul de fier al patului și draperiile de catifea verde.

Pe lângă camerele noastre, mai aveam o bibliotecă în care se găseau mii de volume și un pian la care bunica mea cânta frumos, spre deosebire de mine. Prin casă mai erau și alte lucruri fascinante – tablouri, portrete, animale împăiate și suveniruri exotice aduse de peste mări de strămoșii aventuroși. Era ușor să-ți pierzi o după-amiază punând în ordine scoicile ciudate, cărțile poștale decolorate sau monedele netezite de trecerea vremii.

Exista chiar și un mic mausoleu din piatră, ascuns în spatele unor tufișuri prea mari din pădure. Acolo fuseseră îngropați foștii locatari ai casei Langlands cu secole înainte. Cărarea care dusesese cândva într-acolo era aproape toată năpădită de buruieni. Bunica nu mă încuraja să mă duc acolo din respect pentru cei morți, dar, uneori, când mă trezeam rătăcind în preajma lui, zăream zidurile cenușii, distruse de licheni. Așa solitară cum eram, nu mă deranjase niciodată să-i am în preajmă pe cei care muriseră demult. Mausoleul era aproape liniștitor; deși bunica era singura mea rudă, îi aveam și pe strămoșii din trecut.

Fac să pară că ar fi fost un muzeu, dar Langlands era o casă în toată regula chiar dacă noi două, fiind singure, nu puteam să o utilizăm în întregime.

Aveam aproape tot ce ne trebuia. Lemnele de foc pentru iarnă erau din belșug, și ne cultivam singure o mare parte din hrană. Aveam o grădină de legume, pui și ierburi aromate în ghivece. În bucătărie, era o pompă de apă. Trebuia să depunem un efort considerabil ca toate să meargă ca pe roate: să ne îngrijim de legume, să aducem lemnele în casă, să scoatem și să încălzim apa pentru o baie. Totuși, eu preferam să lucrez, nu să învăț. Pe lângă matematică și botanică, bunica m-a obligat să învăț greacă și latină, dar nu le-am văzut niciodată rostul. Nu era ca și când aș fi avut

cu cine altcineva să vorbesc în afară de ea. Dacă se întâmpla ca străinii să ajungă în Langlands, trebuia să mă ascund întotdeauna.

Și asta-i cea mai timpurie amintire a mea: faptul că mă ascundeam.

Nu-mi amintesc cine venea la noi acasă ori de ce. Îmi aduc aminte de cineva care a bătut la ușa de la intrare, loviturile fiind intense și zgomotoase pe panourile de stejar degradate. Țin minte că am urcat pe scara de lemn până la primul etaj, ținându-mi strâns fustele în pumni. La cotitura scărilor, m-am uitat în jos, la holul cu dalele negre și albe ca pe tabla de șah, și am văzut-o pe bunica fixându-mă cu privirea, încruntată și cu maxilarul încordat. În ochii ei se citea clar ce își dorea să fac. Brusc, mi-a făcut semn.

„Pleacă!”

Nu putea să strige – persoana de afară ar fi auzit-o.

Am ajuns în capătul scărilor înainte să o aud pe bunica trăgând zăvoarele ușii de stejar. Într-un colț al palierului se afla un urs împăiat care stătea pe picioarele din spate și ale cărui fălci erau pentru totdeauna încremenite într-un rânjet. Nu-mi era teamă de el; ghearele neascuțite și blana roasă pe alocuri de molii îi știrbeau expresia sălbatică. M-am strecurat în spațiul dintre spatele-i păros și peretele lambrizat și m-am ghemuț, îmbrățișându-mi genunchii. Am așteptat, inspirând mirosul de blană prăfuită.

Nu știu câtă vreme m-am ascuns acolo, și nici ce mi-a spus bunica atunci când m-a găsit. Nu-mi aduc aminte decât atât: că am fost nevoită să mă ascund.

Când ești doar un copil, nu pui la îndoială astfel de lucruri. Dar, mai târziu, am făcut-o. *De ce* trebuia să mă ascund? De ce nu puteam părăsi moșia? Unde era mama, fiica bunicii, despre care ea vorbea atât de rar și cu atâta tristețe? Și cine era tatăl meu, despre care nu discuta deloc, și ce se alesese de el?

Răspunsul era întotdeauna același: Războiul.

Departe, de cealaltă parte a pădurii întunecate care înconjură casa Langlands, Războiul se dezlănțuia. Avioanele traversau în formație cerul nopții, bombardând orașele de dedesubt. Tancurile imense, cu șenile în loc de cauciucuri treceau huruind printre ruinele orașelor, zdrobind tot ce le stătea în cale. Până și oceanele erau infestate cu submarine mortale care se deplasau înainte și înapoi, urmărind navele. Cei nechemăți la luptă trebuiau să muncească pentru a susține războiul. Bunica spunea că este prea bătrână, dar eu nu eram; dacă eram descoperite, aveam să fim separate una de cealaltă.

„Te-ar lua.”

Mi-o aduc aminte spunându-mi asta, poate pentru prima dată, poate pentru a zecea. Mă ținea de umeri, scuturându-mă un pic, iar prinsoarea ei mă durea – era prea puternică. Voiam să mă retrag. O şuviță de păr alb desprinsă din cocul de la spate îi cădea peste chip; părea oarecum sălbatică.

„Nu te-ai întoarce niciodată, înțelegi?”

Înțelegam; m-a făcut să înțeleg tot. Ar fi trebuit să mă duc în oraș și să muncesc într-o fabrică de muniții, sub amenințarea constantă a bombardamentelor. Nu mi-aș mai fi petrecut timpul în bibliotecă, ghemuită în scaunul de lângă fereastră, cu o carte deschisă în poală; nu m-aș mai fi plimbat tăcută prin pădure, ca privirea să-mi fie răsplătită cu un tânăr cerb ce-și înălța capul ca să se uite la mine sau cu un iepure care se îndepărta în grabă cu codița-i albă. Nu m-ar fi așteptat decât o muncă nesfârșită și chinuitoare, cu duhoarea fierbinte de trinitrotoluen în nări, și pericolul constant de explozii accidentale, pe lângă amenințarea atacurilor inamice. Bunica vorbea, iar eu ascultam până când imagini groaznice – în care fetelor de vârsta mea li se îngălbeniseră pielea și părul din cauza contactului permanent cu sulf, în care fetele ca mine erau strivite sub molozul bombardat al caselor – puneau stăpânire pe mintea mea. Și, în cazul în care dorința mea de a ști